la Burxa

Periòdic de Comunicació Popular

barrisants.org

Sants i barris veïns · 5.000 exemplars · distribució gratuïta · mensual · febrer 2006 · núm. 93

Els Mossos desallotgen La Quinkalla

[Després de molts dies d'incertesa els Mossos efectuen el seu primer desallotjament al barri, amb un desplegament desproporcionat]

[S'okupa una nova casa quatre dies després del desallotjament de la Quinkalla]

Els Mossos d'Esquadra van desallotjar el 24 de gener la casa okupada del carrer Masnou La Quinkalla. Dos joves que es trobaven a dins es van resistir al desallotjament, penjant-se de la façana, i diverses persones van protestar des de l'exterior amb una concentració-manifestació. La mateixa tarda una marxa va recórrer els carrers de Sants en protesta pel desallotjament i l'especulació que assola el barri.

Quatre dies després es va okupar una nova casa a Sants, al carrer Vallespir, seguint ben bé el lema que diu "Un desallotjament, una altra okupació". L'edifici ja havia estat okupat i seguia abandonat després d'haver estat desallotjat.

Actualment hi ha una vintena de cases okupades a Sants. Durant l'any 2005 s'ha viscut una activitat frenètica: es van alliberar 10 espais, s'han comptabilitzat nou desallotjaments, i tres cases més resisteixen sota amenaça de desallotjament.

[pàgina 3]

Es pengen per defensar la Quinkalla. ALBERT GARCÍA

Moment de l'homenatge del Casal a les entitats del barri. TONI

15 anys de Casal Independentista

Unes 250 persones van assistir a l'acte de cloenda del 15è aniversari del Casal Independentista de Sants que se celebrà a les Cotxeres de Sants. Es va fer un recorregut per la història del Casal i es van homenatjar les entitats i associacions que l'han acompanyat durant tants anys.

[pàgina 4]

OPINIÓ

La llei antitabac

La polèmica lesgilació presenta nombrosos arguments a favor i també en contra.

[pàgina 2]

SANTS

El Col·lectiu de Migracions de Sants estrena activitat

La visita al Museu d'Història de la Immigració a Catalunya, centrada en el que va passar al Camp de la Bota entre els anys 1939 i 1954, va ser la primera activitat pública del col·lectiu.

[pàgina 5]

ARREU

Salvem Mallorca

La Plataforma Salvem Mallorca s'ha creat amb l'objectiu de fer front al creixement urbanístic desbocat i als processos especulatius que estan destruint l'illa sense topar amb cap limitació.

[pàgina 11]

ENTREVISTA

Josep Domínguez Roig, treballador de la Seat

[pàgina 12]

parèntesi

Memòries gràfiques: *Cinturó de Ronda. Badal, 1972*

Llibre: *Cops de Gent. Barcelona 1890-2003* *Servando Rocha*

Cinema: *La vida secreta de las palabras* *Isabel Coixet*

[pàgines centrals]

editorials

Qui ens representa i qui no

Que els polítics tenen bastant mal concepte dels moviments veïnals no és cap secret. L'experiència ens ha ensenyat que tenen certa tendència a dialogar només amb aquelles associacions que saben que no els defraudaran. No obstant això, el mes passat Albert Soler ens va aconseguir sorprendre amb unes declaracions d'allò més sinceres, negant la representativitat a les associacions de veïns i titllant els seus membres de "malaltissos" i "polítics frustrats". Evidentment té raó, i a Barcelona la representativitat dels veïns està garantida; Albert Soler ens representa a tots i totes en un munió de càrrecs de confiança, i és per això que rep el nostre més sincer agraïment en forma de diversos sous pagats amb els nostres impostos. Què desagraïdes les associacions de veïns que n'han exigit la dimissió!

Somnis de canalla

Un altre cas de desallotjament al barri, i de La Quinkalla, ni més ni menys. Després de dos anys i quatre mesos, ha esdevingut la primera casa desallotjada pels Mossos al barri, en un desplegament exageradíssim que ha estat més que res una demostració de força, amb els seus agents penjats de la façana com si d'una pel·lícula es tractés. I aquestes mesures mai es prendran, òbviament, amb els milers de pisos buits fruit de l'especulació, és clar. Especulació, desallotjaments, civisme, repressió... Quantes burxes no toquen aquests temes? Sembla que no es pugui parlar de res mes, sí. Sempre els mateixos temes, les mateixes males notícies... I és que n'estem tipes de ser monotemàtiques, però no podem ferhi més, estan intentant fer la nostra realitat monotemàtica. Però per sort, tots en tenim, de somnis de canalla, i per molts helicòpters d'*esquadra* que ens enviïn, continurem cultivant-los. La darrera okupació a Vallespir ha demostrat la frase "Un desallotjament, una altra okupació". Així que, tot burxant, a veure si aconseguim no haver de parlar més de Mossos i companyia.

opinió

La llei antitabac

A favor

La nova llei contra el tabac que va entrar en vigor l'1 de gener d'enguany ha originat tota mena de reaccions a favor i en contra del drets dels fumadors. Més enllà d'això, i malgrat que és cert que a la majoria de bars de menys de 100 m^2 es permet fumar, s'ha de reconèixer que aquesta llei suposa un pas més en la lluita contra el tabac. L'eficàcia de la llei és encara una incògnita, i caldrà veure si serveix per dissuadir els fumadors i per afavorir que molts puguin deixar de fumar, però és obvi que totes aquelles mesures encaminades a eradicar aquesta xacra han de ser benvingudes i aplaudides.

Cal recordar que aquesta droga provoca directament o indirecta més de 42.000 morts l'any a l'Estat espanyol, i el seu consum és la causa del 30 % de les morts per càncer a Europa; per tan és evident que calia una llei en què es prioritzessin els drets dels no fumadors.

Aquesta nova llei ha de servir perquè els fumadors actuïn amb responsabilitat, i perquè aquest col·lectiu prengui més consciència dels perills que té el tabac tant per a elles mateixes com per a la gent que els envolta. Però no n'hi ha prou amb l'aplicació d'aquestes mesures. El govern ha d'anar més enllà i ha de declarar la guerra total contra les tabaqueres, no només amb lleis i impostos, sinó amb altres mesures més contundents. Per això és imprescindible que l'Administració central deixi de jugar a dues bandes; per una, fent lleis contra el tabac i, per l'altra, augmentant els impostos per recaptar més diners, i vagi a l'arrel del problema, i això passa per plantar cara a les tabaqueres.

ALBERT ALONSO

En contra

Una nova llei antitabac (una nova imposició) s'implanta a l'Estat espanyol a partir d'aquest mes de gener. Malgrat que com a fumador estic plenament d'acord amb la no presència de tabac als establiments on ara ja estava limitat (sanitaris, escolars, etc.) la seva extensió a tot espai de treball em provoca estar-hi plenament en desacord amb la manera com aquesta llei vol fer-ho efectiu.

Perquè crec en la convivència de persones fumadores i no fumadores i en el respecte d'unes envers les altres. Com? Assumint el cost que suposa el respecte i per tant que l'Administració pública assumeixi que dins els centres de treball ha d'haver-hi espais de fumadors i espais de no fumadors i que la prohibició en si no provoca que l'hàbit de fumar desaparegui, però sí que provoca el malestar entre les persones fumadores i no fumadores. Com pot ser que s'obligui a fer obres als establiments més grans de 100 m^2 i els més petits se'ls deixi escollir l'opció de fumar o no? El cost econòmic hauria de ser assumit per l'Administració pública ajudant els restauradors i hotelers a combinar clientela fumadora i no fumadora còmodament en el mateix espai, perquè de maneres n'hi ha.

Les lleis dels polítics són massa clares. Estem d'acord que cal estendre el civisme però no amb l'ordenança del cinisme del nostre Ajuntament. I en el mateix sentit cal que les persones no fumadores no molestem les no fumadores, però no amb aquesta llei imposada.

MARC FAUSTINO I VIDAL

SALT DE PLENS

La revenja

QUEL NESS

Així és diu el llibre en el qual s'ha inspirat el jueu Steven Spielberg per fer una pel·lícula que ha portat polèmica entre la comunitat jueva dels EUA. Es tracta de la història d'un escamot del Mossad encarregat d'eliminar els responsables de l'acció de Setembre Negre en els Jocs Olímpics de Munich de 1972, on van morir 11 ostatges israelians i diversos membres de l'escamot palestí després d'un nyap d'intent de rescat de la policia alemanya. La polèmica ha esclatat perquè el director no es mulla, sinó que busca una equidistància entre bons i dolents, entre policies i terroristes. Els dubtes morals dels protagonistes sobre si la massacre dels activistes de l'OLP és justa i de si servirà per a alguna cosa a part de provocar la reacció dels palestins, no ha agradat als qui creuen que Israel sempre serà la víctima i mai el botxí. Pel que sembla, de res serveixen les denúncies internacionals sobre el tracte inhumà i les humiliacions que reben els palestins en els territoris ocupats, ni les condicions de supervivència en què es viu en els camps de refugiats des del 1967, ni l'asfixia econòmica a que està sotmesa l'economia palestina. Com al Hollywood dels bons temps i de la caça de bruixes, on la majoria dels magnats de la indústria cinematogràfica eren jueus, per a ells al món només hi ha bons o dolents, i ells, des de David i Goliat, sempre ha estat i estan en el cantó correcte, com en John Wayne.

Doncs està clar que mai no ha estat així. I que segons es comenta en el film, els jueus van fer fora de mala manera els palestins de les seves cases i terres enviant-los a un exili forçat del qual encara en són víctimes, amb el vist-i-plau de les potències occidentals. A veure quan un director espanyol farà un film on es digui que els espanyols han entrat diverses vegades a sang i fetge als PPCC. Segurament el dia que les vaques volin.

Així les coses, en terres palestines els qui volen venjança han guanyat les darreres eleccions. La pressió ha arribat a nivells massa alts perquè continuin guanyant les opcions moderades, esquitxades per greus afers de corrupció. La formació politicoreligiosa Hamàs serà l'encarregada de formar govern en uns moments en què ni els més optimistes donen un duro pel darrer procés de pau anomenat Full de Ruta. Hamàs ja ha anunciat que no renuncia a la lluita armada i s'albira una espiral de violència que pot agafar dimensions considerables.

Mentre la injustícia sigui prou evident, i això no és un fet opinable sinó contrastable, a Palestina i a la Conxinxina, hi haurà gent amb ànsies de revenja. És lògic i humà.

CARTES A LA BURXA

Envia'ns el teu escrit a laburxa@laburxa.org o a Can Vies (c. Jocs Florals, 42. BCN 08014).

Participació ciutadana a Sants

JORDI SOLER

El Sr. Albert Soler, director d'Esports de l'Ajuntament de Barcelona, vicepresident del Consell Municipal i conseller d'Urbanisme de Sants, així com portaveu del PSC a Sants, president de Voluntaris 2000 i un grapat de càrrecs (i sous) més, deixa anar en una enquesta de la Fundació Bofill sobre participació ciutadana al Districte de Sants que si aquesta falla és per culpa dels veïns i que el que cal és "trobar mecanismes que saltin les associacions de veïns, on sovint es troba gent bastant malaltissa i que actua per donar sortida al seu ego personal o resoldre una carrera política frustrada, o que els líders veïnals no són interlocutors vàlids".

Si tenim present que a Sants la participació ciutadana és una enganyifa monumental, que el Partit dels Socialistes s'ha convertit en un niu de buròcrates, funcionaris i arribistes com el personatge esmentat, que no ha treballat mai de res més que com a polític (sempre per servir la comunitat, és clar), i veient que tota la resta d'opinions de l'enquesta són totalment contràries a les seves, potser caldria que aquest senyor dimitís dels seus innombrables càrrecs, es busqués una feina i després ens vingués a explicar com lluitar contra un ajuntament captiu dels especuladors immobiliaris.

la Burxa
Periòdic de Comunicació Popular de Sants i barris veïns

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dilluns al CSA Can Vies (c. Jocs Florals, 42)
Periodicitat: mensual
Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@laburxa.org
LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta BURXA hi han col·laborat: Roser Benavent, Toni Gonzàlez, Gemma Parera Àlvarez, Guillem Sànchez, Pau Canela, David Positiu, Soto, Jordina, Laia, Meritxell i Roger Sánchez Amat, Mireia Pui, Jou, Carme, Marc, Miquel Darnés, Yol, Marc Faustino i Vidal, Agus Giralt, Anna Farré, Casal Independentista, Comissió de Veïns de la Bordeta, Assemblea Can Vies, Josep Pons, Albert Alonso, Oriol Canals, Comissió Antirepressiva de Sants, Col·lectiu Migracions ABS, Albert Fores i Xavi Monge.

Sants surt al carrer contra els desallotjaments

MARC I ALBERT ▪ SANTS

Una marxa de torxes recorrre Sants després del desallotjament de La Quinkalla. GUILLE VALLE

La Quinkalla, habitatge okupat al barri de Sants des de la tardor de 2003, va ser desallotjada el dimarts 24 de gener pels Mossos d'Esquadra. Amb un desplegament impressionant (gairebé una desena de furgonetes antiavalots i un helicòpter), la policia autonòmica va tallar el carrer Masnou per desallotjar l'immoble. En entrar a l'edifici, els Mossos es van trobar amb dos joves que van resistir despenjant-se des del terrat de l'edifici.

A la mateixa hora, diverses persones es concentraven a la plaça Osca per protestar pel desallotjament i per donar suport als joves que resistien a l'edifici, ja que un cordó policial els impedia accedir al carrer on es troba La Quinkalla. Minuts després, els Mossos van aconseguir treure els joves que s'havien penjat de la façana de l'immoble. Al migdia els van deixar en llibertat, després d'identificar-los.

Mentrestant, a la carretera de Sants desenes de veïnes van tallar el carrer en protesta pel desallotjament i van efectuar un petit recorregut en forma de manifestació.

La resposta del barri

Unes 300 persones es van manifestar el dia 24 de gener al vespre pels carrers de Sants en protesta pel desallotjament de La Quinkalla. La marxa, que s'havia convocat a la plaça de Sants a les 20 hores, va partir il·luminada per desenes de torxes que donaven llum als freds i sòrdids carrers del barri. La manifestació va recórrer la carretera de Sants fins arribar a la seu del Districte de Sants-Montjuïc. Allà un grup d'activistes va muntar un piset improvisat amb trastos, acció que va desconcertar la nombrosa dotació policial que custodiava l'edifici de l'Ajuntament.

Posteriorment la marxa va prosseguir el seu camí fins al solar de l'antiga fàbrica okupada Hamsa, on es van dipositar les torxes al llarg de la tanca que encercla el solar buit. Aquest solar resta en desús des del desallotjament de l'emblemàtic centre social autogestionat fa un any i mig. Tot seguit els manifestants es van dirigir a Les Paies, antiga casa okupada de la qual només en queda un solar.

Durant el recorregut, els i les manifestants van proferir crits contra l'especulació i en favor de les okupacions, i es van fer diverses pintades de protesta en immobiliàries i entitats bancàries. Al final, la marxa va arribar a les portes de La Quinkalla, moment en què diversos activistes van llegir el comunicat de protesta pel desallotjament i van agrair la presència dels assistents a la convocatòria antiespecultiva. Un cop desconvocat l'acte, diversos joves van segellar simbòlicament les portes de La Quinkalla, deixant els pinxos contractats per custodiar l'edifici tancats en el seu interior. Aquests mercenaris ja havien visitat l' immoble anteriorment, armats amb armes blanques per fer-ne fora els habitants.

També cal remarcar que aprofitant el desallotjament de l'habitatge okupat, els Mossos van desocupar el taller d'art que un veí de 83 anys havia muntat als baixos de l'immoble.

Nova okupació a Sants

Un grup de joves van okupar un immoble al número 61 del carrer Vallespir el dissabte 28 de gener. Els nous habitants van desplegar una pancarta defensant el dret a un habitatge digne i a favor de les okupacions. Mentrestant, davant la casa, un grup de veïnes desafiaven el fred i la pluja i es concentraven en solidaritat amb els nous ocupants. La casa, que es dirà Can Punxes, es destinarà a habitatge.

Aquest immoble ja va estar ocupat el 2004 per un grup de joves que durant uns mesos va rehabilitar l'edifici i el van convertir en un espai per viure-hi. Malgrat tot, els propietaris van denunciar-los, i després d'un procés judicial el jutge va dictar una ordre de desallotjament cautelar amb data oberta, cosa que va fer molt difícil la defensa de l'espai. Des de llavors, l'immoble restava en estat d'abandonament.

EN EL TRANSCURS DEL 2005 HI HA HAGUT UNA VINTENA DE CASES OCUPADES AL BARRI

L'any 2005 hi ha hagut una activitat constant pel que fa a l'okupació al barri. En total s'ha tingut notícia de l'existència de 22 cases okupades al llarg de l'any. A més de les cases ja existents des del gener del 2005, s'han alliberat 10 espais, la majoria dels quals fan funció d'habitatge. Per altra banda, s'han comptabilitzat nou desallotjaments, i tres cases més resisteixen sota amenaça de desallotjament.

> Can vies (c. Jocs Florals) és el centre social més antic del barri, ocupat el 1997. Aquest any s'ha inaugurat l'espai de la Capella.

> La Fresca (c. Fisas) vivenda ocupada des del 1999.

> L'Esbarzer (c. Constitució) habitatge okupat el 2001. Des del mes d'octubre del 2005 està amenaça de desallotjament.

> La Breva (c. Miquel Àngel) ocupada des del 2003. Tot i haver tingut diverses reunions amb l'Orfeó de Sants (actual propietari de l'edifici), per arribar a una sortida pactada, l'Orfeó va emprendre d'amagat accions legals contra els ocupants. Amenaçada de desallotjament des del novembre del 2005.

> Can Bad Doll (c. Carreras Candi) habitatge i centre social okupat a finals del 2004, amenaçada de desallotjament.

> La Guadaña (c. Sant Feliu de Guíxols) habitatge ocupat el 2004.

> Leiva (c. Leiva) cases ocupades el 2005.

> Constitució 84-86 (c. Constitució) habitages ocupats el gener del 2005.

> La Rossenda (c. Rossend Arús) habitatge okupat el febrer del 2005.

> El Rastro (c. Alcolea) okupat des del maig del 2005.

> La Criatura (c. Hartzembusch) centre social okupat des del maig del 2005

> Can Punxes (c. Vallespir) habitatge okupat el gener del 2006. Aquest mateix edifici va acollir un altre habitatge que va ser desallotjat el 2005.

> Rector Triadó (c. Rector Triadó) habitatge okupat el 2006.

> Tenor Masini (c. Tenor Masini) habitatge ocupat el 2006.

Cases desallotjades des del 2005

> La Borde-El Kakaleku (c. Constitució) habitatge okupat el juliol del 2004 i desallotjat el març del 2005.

> Constitució, 83 (c. Constitució) intent d'okupació i desallotjament immediat el setembre de 2005.

> Can Sados (c. Parcerisas) okupat el 2004 i desallotjat el 2005.

> Fincas el Patadón (c. Daoiz i Velarde) nou cases ocupades a mitjan 2004 i desallotjades el setembre de 2005

> La Paia-Waterloo (c. Bèjar) casa okupada l'octubre del 2004 i desallotjada l'octubre del 2005.

> La Venganza (c. Premià) okupada i desallotjada l'estiu del 2005.

> Badal (c. Badal) habitatge okupat el desembre de 2005 i desallotjat aquell mateix mes.

> La Quinkalla (c. Masnou) okupada el 2003 i desallotjada el gener del 2006.

Mireia Pui

A PEU DE CARRER

Resistint a La Quinkalla

La Quinkalla va ser casa meva durant dos anys i quatre mesos. Vam convertir aquell niu de pols i runa en la nostra casa i no vam parar fins que vam arribar a la rehabilitació total. Tots aquells progressos ens omplien de satisfacció.

Hem hagut de superar tres desallotjaments i la visita inesperada d'uns *matons* a sou contractats per la constructora. Dels dos primers desallotjaments i la defensa de l'espai dels *matons* ens n'hem sortit amb força soltura i amb la col·laboració de molta *penya*, però el darrer desallotjament sabíem que seria el culminant.

Vam començar a bunqueritzar l'espai per tal d'entorpir la feina als *maderos*. Després només calia esperar que vinguessin. Sabíem que seria una llarga espera ja que últimament és l'estratègia que estan duent a terme: donen una data oberta i esperen que la gent es vagi cansant. Han trigat en arribar dos mesos i una setmana des que van donar l'ordre de desallotjament, el 18 de novembre.

El control policíac era diari: tenien controlades les entrades i sortides de la gent. El dia 24 ens vam aixecar com qualsevol altre dia després de fer guàrdies, amb una única diferència: el control policíac va ser molt més destacat.

Quan els *gossos de quadra* van colpejar la porta era el moment de portar a la pràctica tot el que havíem estat preparant. Vam tancar tots els possibles accessos i ens vam penjar a la façana. Ens va sorprendre moltíssim el dispositiu muntat per desallotjarnos; la veritat és que acollonia bastant veure més de 50 energúmens disfressats de Robocop i amb molta mala lluna. El fet que en el mateix moment ja hi hagués gent mostrant el seu rebuig t'omplia per dins i et feia sentir un mica més fort.

El desallotjament es va efectuar amb una rapidesa sorprenent, malgrat els obstacles que van trobar. Es van despenjar dos *maderos* i ens van tallar les cordes a què estàvem lligats. A continuació ens van identificar i registrar. Era molt estrany, en qüestió de segons la nostra casa estava presa per policies. Poc després ens van dir els càrrecs que ens imputaven i ens van deixar anar. I així es com acaba la història d'aquella casa tota atrotinada que durant un petit període de temps algunes persones vam alliberar del mercat immobiliari i de la qual van fer el seu projecte de vida.

Pere Anton Veciana

LES VIES I L'ESTACIÓ

Conte post-nadalenc: l'activista i el veí

Baixant de l'estació central de Sants, i tot travessant entre cotxes i tanques de les constructores que estan remenant el subsòl del barri per fer passar el TAV, vaig trobar una ratlla pintada a terra durant alguna antiga manifestació. S'entreveia un escrit que deia: "Fins aquí arribarà l'estació". Intuïtivament vaig girar-me i vaig calcular la distància. Vaig pensar: "Adéu plaça Joan Peiró!" Potser aquest bon llibertari es mereixia quelcom més!

En aquest pensament estant vaig veure una escena pel cap baix curiosa: una activista de la Plataforma pel Soterrament intentava enganxar cartells en una paret i un veí jove se la mirava. El veí mirava encuriosit i deia: "Però on aneu! Si això ja està dat i beneit!" La noia li va contestar: "Sí, és clar; si tots fan com tu, que només mires..." "No, no, si jo també estic en contra del calaix i de la nova estació", va dir el jove. "Doncs ajuda'm a enganxar el cartell, que m'estic fent un embolic" El jove es va acostar i va ajudar-la. No va deixar de mirar a banda i banda perquè li feia una mica de vergonya.

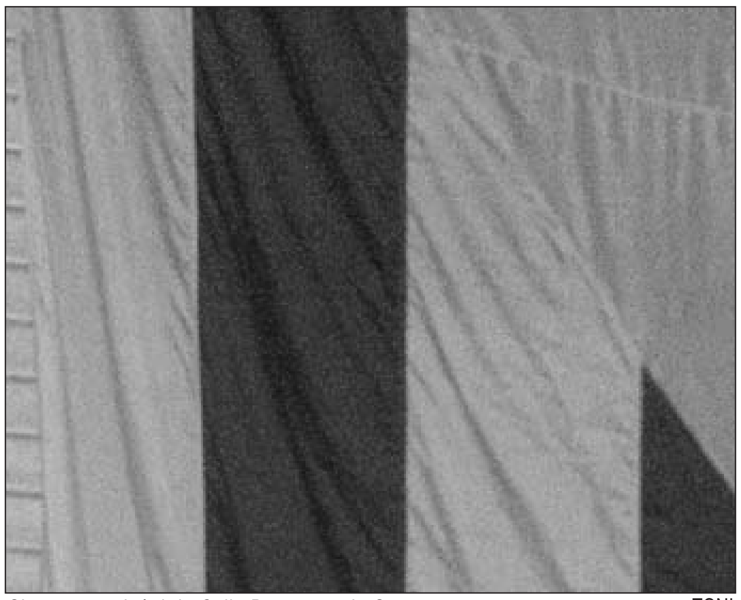
Van seguir enganxant cartells plegats fins arribar al carrer Antoni Campmany. A prop, l'anomenada Assemblea de Barri preparava una festa a la Capella de Can Vies i es veia molt moviment amunt i avall. A la cantonada de l'antic Centre Catòlic, un de la secreta vigilava dissimuladament. Bé, és un dir, perquè tothom ja el coneixia i el saludava.

El circuit va acabar al carrer Olzinelles, al Centre Social, on s'estava fent una reunió per preparar noves mobilitzacions contra el projecte municipal. El jove, que ja havia decidit quedar-se a la reunió, va començar a parlar animat amb la dotzena d'activistes de la reunió.

L'activista i el jove segurament van acabar sent quelcom més que amics, i tots plegats vam acabar sent quelcom més que pacífics ciutadans.

ROSER BENAVENT

El Casal festeja els seus 15 anys

S'estrena amb èxit la Colla Bastonera de Sants. TONI

MERITXELL SÁNCHEZ-AMAT ▪ **SANTS**

El Casal Independentista de Sants Jaume Compte va acabar les celebracions del seu 15è aniversari amb un gran acte a les Cotxeres de Sants. El dissabte 14 de gener el Palau de Vidre del centre cívic es va omplir amb unes 250 persones que van seguir un acte ben programat, ràpid i eficaç que va començar amb la primera actuació oficial de la Colla Bastonera de Sants, la qual estrenava vestuari. Tot seguit, l'audiovisual *Orgull i esperança* va arrencar més d'una rialla i aplaudiments amb l'apassionada afirmació "No tothom té la sort de ser o de viure a Sants", amb la qual començava un repàs de la història de la lluita social al barri.

No van faltar els discursos de membres del Casal parlant del passat, el present i el futur de l'entitat. La polèmica la va portar l'historiador Oriol Junqueras. Després d'una exposició sobre la història dels casals i ateneus als Països Catalans i el paper que han jugat com a dinamitzadors i vertebradors dels moviments socials, va llençar un ambigu missatge sobre l'Estatut que va deixar el públic força fred.

En aquesta data tan assenyalada, el Casal va voler fer un homenatge a les entitats i associacions del barri que l'han acompanyat durant la seva vida. Representants de les colles Castellera, Gegantera i de Diables de Sants, del CSA Can Vies, del Centre Social i de l'Assemblea de Barri de Sants, de la Terra d'escudella i també de LA BURXA van succeïr-se damunt de l'escenari. La nit va acabar amb un multitudinari sopar amenitzat pel grup de música Rambla amunt, Rambla avall. A la tarda, s'havia celebrat una trobada de casals dels Països Catalans per compartir experiències.

Actualment, al Casal s'hi reuneixen els col·lectius Endavant, Maulets i l'Assemblea de Joves de Sants. Així mateix, s'hi celebren les reunions de la Campanya Unitària per l'Autodeterminació, engegada el passat mes d'octubre (vegeu l'article a la secció d'*En moviment* d'aquest mateix número).

Can Batlló es mou

ROSER BENAVENT ▪ **SANTS**

Es mouen les coses a Can Batlló. Encara no se sap si per bé o per mal. Corren veus de que la proposta municipal serà "complexa", que és l'equivalent a *inefable* o a *innacceptable*. Les entitats i els veïns vetllen armes tot preparant-se per a un nou conflicte si l'Ajuntament i la propietària Immobiliària Gaudir pretenen estirar o subvertir el pla vigent i que va ser pactat fa tres anys per tothom.

Una primera manera de *descafeïnar* el pla és el projecte de traslladar-hi la conselleria de Medi Ambient, cosa que en si no és ni bona ni dolenta, però que esdevé pitjor si es fa a canvi de reduir els equipaments que la Bordeta reclama i necessita.

Poc més se sap de moment. Corren rumors que volen edificar la façana de la Gran Via a Magòria, que estaria en perill el camp del Sants, etc. Encara rumors. La Comissió de Veïns de la Bordeta i el Centre Social de Sants en aquests darrers anys han preparat, conjuntament amb els veïns del barri, les propostes d'equipaments que volen a Can Batlló. La llista és llarga: un pavelló i una pista poliesportiva, una piscina municipal, un centre d'acollida per a dones maltractades i un per a persones sense sostre, un equipament d'atenció per a immigrants, un centre de serveis socials i de planificació familiar, també una sala d'exposicions i de concerts, una nova biblioteca-sala d'estudis i una escola d'adults, un gran aparcament públic, reserva per a residències de gent gran i nous centres de dia. En l'àmbit social, un casal de barri-centre cívic, amb espais per a joves i per a entitats i amb un model de gestió adaptat a les necessitats d'aquests col·lectius. Pel que fa a equipaments de *centralitat*, els veïns proposen fer-hi la Biblioteca Central de la ciutat (la del Born), una escola d'oficis i un centre de documentació dels moviments socials de Barcelona. Aquest darrer equipament pretén mantenir el tarannà d'un barri que ha vist néixer les Comissions Obreres i la refundació de la CNT.

Mobilització veïnal per Can Batlló el mes de juny del 2005. ARXIU

Visita al Museu d'Història de la Immigració de Catalunya

COL·LECTIU MIGRACIONS ABS ▪ **SANTS**

El passat dissabte dia 21 de gener es va realitzar la primera activitat pública del Col·lectiu de Migracions de l'Assemblea de Barri de Sants (ABS). L'activitat va consistir en una visita al Museu d'Història de la Immigració de Catalunya. Aquest Museu, malauradament poc conegut, està situat al terme municipal de Sant Adrià de Besòs, a l'edifici de la masia Can Serra (www.mhic.net). Hi va participar una vintena de persones que després de visitar el museu i de conèixer la història i el que va passar al Camp de la Bota entre els anys 1939 i 1954, en la mostra que s'exposa en aquest moment, van fer un recorregut pel carrer Guipúscoa tot resseguint la història del barri de Sant Martí- la Verneda mitjançant la intervenció de l'escultor Francesc Torres amb l'anomenada *Línea de la Verneda*, que utilitzant com a suport una estructura de metall lineal al llarg del passeig, explica cronològicament fets destacables i quotidians de la vida d'aquest barri.

L'origen del col·lectiu

El Col·lectiu de Migracions ABS va néixer com a continuïtat del que va ser el Punt d'Informació que va funcionar al Centre Social de Sants durant el procés de regularització d'immigrants i també de les tancades i vagues de fam que els migrants van realitzar al nostre barri.

Les persones que van participar tant en el Punt d'Informació com donant suport a les tancades van creure que era necessari continuar treballant el tema de les migracions anant més enllà de la tasca legal d'informació sobre els drets de les persones immigrants i de les lluites que elles organitzen, aprofundint en el coneixement d'aquest fenomen històric, les seves raons i les seves conseqüències com una forma de conèixer i aproximar-nos als nostres nous veïns i veïnes.

Participants de la sortida al Museu. COL·LECTIU MIGRACIONS ABS

En aquest moment el col·lectiu està iniciant la realització d'un vídeo sobre les històries de vida de diferents migrants del nostre barri amb l'objectiu de conèixer i divulgar les raons que fan que vinguin al nostre país, les condicions i raons dels seu viatge, de la seva vida quotidiana i les dificultats que han d'afrontar. També durant aquest any tenim intenció de fer dues xerrades, una sobre migracions i economia i una altra sobre migracions i antropologia, així com projeccions amb debats de pel·lícules i reportatges sobre aquest tema.

El col·lectiu es troba tots els dijous, cada 15 dies, a les 20 h. al Centre Social de Sants, carrer Olzinelles número 30, tel. 933 311 007. Tothom hi està convidat.

A LA MERCÈ

Ha mort, a l'edat de 52 anys, la Mercè Grenzner, un referent sòlid de dona, sobretot per l'actitud alegre i determinada que ha tingut davant de la vida, en els bons i també en els mals moments. La Mercè, malgrat ser (o potser precisament per això) filla d'una família de la burgesia catalana vinguda a menys, amb formació ultracatòlica i en el *espíritu nacional* inclosa, va sortir del ramat, i va escriure la seva història, amb la tossuderia de la militància política i la valentia de la creativitat personal. I no només ens ha deixat el llegat personal de qui predica amb l'exemple, també s'ha encarregat des del centre de documentació, a l'Arran i a La Ciutat Invisible, de recuperar la memòria col·lectiva, de recollir els referents, per tal d'escriure col·lectivament la nostra història per poder transmetre el coneixement i projectar el futur. Ha mort una bona amiga i una gran companya de batalles, i per tot plegat suposarà una pèrdua dolorosa que trigarem a dimensionar.

Es força la readmissió de les treballadores embarassades de la SEAT

GEMMA P. A. ▪ **ZONA FRANCA**

L'Assemblea d'Acomiadats/es de SEAT ha fet públic un comunicat on reclama la readmissió dels 660 treballadors/res acomiadats/des de forma injusta fruit d'un acord que qualifiquen de "vergonyós" entre la Direcció de l'empresa i els representants de UGT i CCOO de la SEAT, i d'una resolució dictada per la Generalitat de Catalunya.

El govern català ha donat llum verda als acomiadaments en comptes de fer complir els compromisos adquirits per l'empresa que ha rebut subvencions milionàries i ha acumulat des del 1996 més de 200.000 milions de les extintes pessetes de beneficis.

L'objectiu de l'empresa és clar: reduir els costos laborals a base de pagar salaris menors, més precarietat laboral i abaratint i agilitzant encara més els acomiadaments, com amenaça un projecte de reforma laboral, que des de l'Assemblea d'Acomiadats/des qualifiquen de "retrògad i antisocial".

Davant d'aquesta situació els acomiadats/des estan disposats a seguir amb la mobilització per aconseguir la seva readmissió, amb l'objectiu que no hi hagi més acords d'acomiadament a la SEAT i frenar la *bola de neu* d'acomiadaments en la indústria auxiliar de l'automòbil.

Fruit de la pressió social i de la lluita dels treballadors/res de la SEAT, que el dia 23 de desembre van parar la producció en protesta pels acomiadaments, la direcció de la SEAT va haver de reingressar les treballadores embarassades. L'objectiu és que aquest sigui només el principi de les readmissions.

Cinc anys de suport als presos i preses polítiques

Gustós sopar de l'aniversari de Rescat. ORIOL CLAVERA

MIREIA PUI ▪ **SANTS**

Unes 200 persones van participar el 21 de gener en el 5è aniversari de Rescat, el col·lectiu de suport al presos i preses polítiques. L'aniversari començà a mitja tarda amb les actuacions de Rambla amunt, Rambla avall, Feliu Ventura i els Bastoners de Sants. Seguidament feren el seu parlament dos representats de la campanya de suport als tres de Gràcia, així com en Pedro, el pare de Zigor Larredonda, que explicà la situació dels familiars. Després de sopar, Rescat recordà en el seu manifest els actes de suport als presos i les preses duts a terme arreu dels Països Catalans durant aquests cinc anys per difondre les campanyes del col·lectiu de presos i preses i per donar suport als familiars i persones properes.

PINZELLADES

El passat dijous 12 de gener s'havia de realitzar el judici contra els tres nois imputats pel llançament d'una ampolla de benzina contra la comissaria de Sants el 4 d'octubre de 2004. També estava previst que declaressin els policies, entre ells el cap de la Brigada Provincial d'Informació, denuciats per haver provocat lesions arran de les tortures contra un dels imputats. Totes dues causes judicials van ser ajornades per la malaltia d'un dels advocats de la defensa.

La data del judici contra els imputats serà la del proper 9 de març i les compareixences policials pels maltractaments seran el proper mes de febrer.

El 17 de gener uns obrers van tapiar la porta del casal okupat al número 10 del carrer Morales, a les Corts, feia dues setmanes . Hi hagué una gran presència de policia, però a l'interior de l'edifici no hi havia ningú i per tant no hi hagué detencions. A l'exterior s'hi va anar concentrant gent que donava suport al projecte, així com membres de col·lectius que hi participaven, com l'Assemblea de Joves.

Pot petit, bona confitura

Un petit racó

Costa d'imaginar una manifestació, per més petita que sigui, en la qual els manifestants siguin nenes i nens de menys de 10 anys, i encara es fa més improbable si aquests no arriben als cinc anys. Malgrat això, als nens i les nenes del barri de Sants i de moltes zones de Catalunya no els falten motius per sortir al carrer i cridar ben fort. Un dels motius podria ser tan simple com reclamar que se'ls deixi jugar a pilota a les places, als carrers i als espais públics. D'un temps ençà, sembla que tothom es posa les mans al cap i els serveis socials s'activen quan en una plaça hi ha grups de nens o de joves que hi juguen. Un altre exigència infantil podria ben bé ser que els nens reclamessin el seu espai dintre d'un bar, una cafeteria o un restaurant. Ells no tenen per què estar interessats en llegir els diaris o en escoltar les converses de futbol o de política, però també tenen dret a sortir de casa i prendre alguna cosa.

No sabem si escoltant alguna reivindicació infantil o per iniciativa pròpia hi ha un petit racó al barri on grans i petits poden compartir estones de cafè, te, llimonada o Cacaolat. A la teteria Malea, ja des de bon principi van considerar oportú habilitar un espai on els més petits puguin jugar, mentre els seus pares o acompanyants més grandets també ho fan, a la seva manera, asseguts al voltant d'una taula. Així, a la teteria Malea, situada al carrer Riego, hi podem trobar llibres de contes, una cuineta i altres elements per als nenes i les nenes en un espai dedicat als infants. Aquesta iniciativa fa que un espai d'oci i de cultura pugui ser compartit per grans i petits, i que els nens i les nenes gaudeixin de l'harmonia i la tranquil·litat que ofereix la teteria alhora que, sense voler-ho, potser s'amarin de vida social i de barri i potser el dia de demà continuïn lluitant.

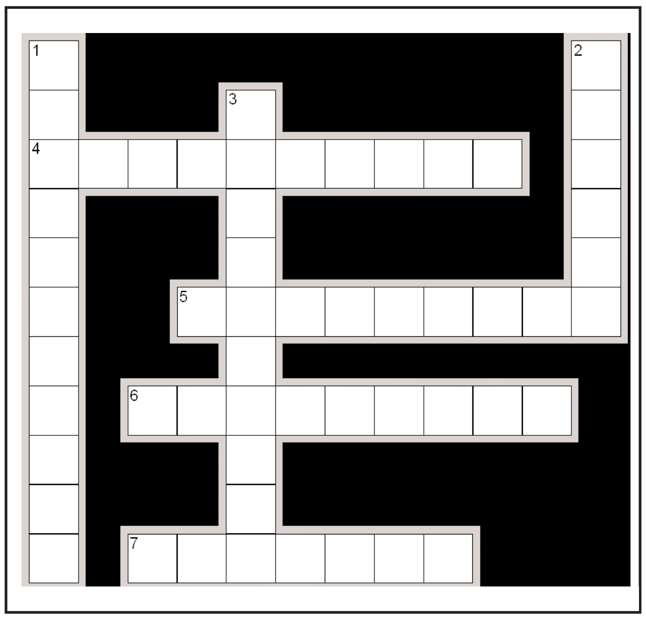
Teteria malea Carrer Riego, 16

ORIOL CANALS

Espai per a petits de la teteria Malea. CARME

Mots rebels

Horitzontals

4. Portal de notícies a Internet que ha estrenat la seva nova versió millorada.

5. Ballen una dansa popular dels Països Catalans. Vam poder veure el debut de la colla del barri al 15è aniversari del Casal Independentista.

6. Casa okupada del barri desallotjada el mes passat.

7. Si ho ets, vigila que no t'acusin d'integrista.

Verticals

1. Polític local que acusa els representants veïnals de "malaltíssos" i "polítics frustrats" (tot junt.

2. Cos policial neòfit que necessita un helicòpter, més de 12 vehicles, desenes d'agents i l'ajuda de la Guàrdia Urbana per fer fora quatre persones de casa seva.

3. L'Assemblea de Barri de Sants va celebrar amb una visita al museu l'estrena del seu nou col·lectiu de...

Memòries gràfiques

Cinturó de Ronda. Badal, gener de 1972 **Autor: Joan Jané**

Què diu l'ordenança cívica sobre les reiterades cagades urbanístiques i especulatives?

LA CANÇÓ

Salut

Qualsevol quan neix
i no ha fet més que saludar la vida
en una demostració de visió de futur
comença a plorar
i els pares feliços,
feliços encara,
i el nadó plorant,
plorant a llàgrimes.

Qualsevol mor, qualsevol,
i no fa més que acomiadar-se de la vida
al costat d'una caixa de fusta
la gent comença a plorar
i la família està trista,
estan tots molt tristos,
i el difunt callat,
està molt callat.

Capricis de la vida
començar i acabar plorant
vaja, vaja...

DELIRIUM TREMENS

Música

Negu Gorriak 1990-2001

DVD + CD

Negu Gorriak
Metak
2006

El treball que presentem aquest mes té una doble significació. D'una banda, representa la història completa del mític grup Negu Gorriak; d'altra banda, volem aprofitar aquest DVD + CD, per retre homanatge i acomiadar com cal la discogràfica que l'edita, METAK. Després de cinc anys de funcionament, la continuació d'Esan Ozenki ens diu adéu afectada, com no, per la crisi de la indústria discogràfica. Una terrible pèrdua que ens hauria de convidar a reflexionar a tots els amants de la música.

En el contingut d'aquest recopilatori hi trobareu des de Radio Raheem, fins als concerts que els acomiadaren per sempre el febrer de 2001 al velòdrom de Donosti i Baiona en els quals van aplegar més de 30.000 persones per celebrar la victòria judicial per la demanda interposada per l'excoronel Galindo i, al mateix temps, acomiadar per sempre aquesta gran banda. Imprescindible per entender l'evolució de la música a Euskal Herria.

En el DVD podem trobar els seus primers videoclips, els diferents treballs publicats anteriorment en format VHS, així com temes inèdits del concert Hitz Egin, i 12 cançons dels històrics concerts d'acomiadament.

Al CD àudio es poden escoltar 16 temes per disfrutar de la intensitat i l'emoció de la fi d'un dels grups més mítics d'Euskal Herria.

NG Sants Brigadak!

Llibre

Cops de gent

Crònica gràfica de les mobilitzacions ciutadanes a Barcelona 1890-2003

Roger Adam, Andrés Antebi i Pablo González
Viena Edicions, 2005

Impressionant llibre que repassa la tradició reivindicativa dels barcelonins i les barcelonines mitjançant les imatges de 41 manifestacions que durant més d'un segle han recorregut els carrers de la ciutat. Fullejar el llibre provoca una cascada de sensacions que fan més fermes les motivacions per seguir lluitant. I és que ha estat mitjançant les lluites, unes més pacífiques, d'altres irremeiablement violentes, que la societat ha anat avançant i superant injustícies, desigualtats i privilegis. I no ha de ser d'una altra manera que hem de continuar aquesta tasca. A les excel·lents fotografies del llibre hi podem observar els rostres dels protagonistes, les seves expressions, els seus crits... Genial. Des dels obrers de principis de segle fins a les manifestants contra la guerra i l'Europa del capital, passant per la Guerra Civil, l'Otan i el Cine Princesa. A tall de curiositat, imprescindible llegir el pròleg signat per Joan Clos, que encapçala ni més ni menys un llibre que tranquil·lament podria interpretar-se com un homenatge a les actituds incíviques.

Roger Sánchez Amat

Cinema

La vida secreta de las palabras

Isabel Coixet
2005

Isabel Coixet torna a presentar-nos una pel·lícula plena de sentiments amb actors principals foranis: de nou Sarah Polley com a protagonista femenina, i ni més ni menys que Tim Robbins com a protagonista masculí. Javier Cámara, entre d'altres secundaris, hi apareix (poc inspirat) en el paper de cuiner.

Hanna és una noia amb problemes de sordesa que només viu per treballar a la fàbrica. Josef és operari en una plataforma petroliera i acaba de tenir un accident que l'ha deixat cec temporalment. Durant les seves vacances, Hanna decideix anar a la plataforma a fer d'infermera d'en Josef i així entre ells neix una relació d'intimitat basada en les paraules, les que es diuen i les que no. Quan les paraules que no es pronuncien mai comencen a sortir, no hi ha res que les aturi, i es produeix l'alliberament del pes del passat.

Una pel·lícula rodada amb sensibilitat, que no sensibleria, i maduressa, amb uns actors principals brillants, però lleugerament mancada de ritme en alguns moments.

Yol

La curiositat lingüística

Un tomb pel diccionari

Podem creure que va esdevenir l'any 1471 que, segons les cròniques i la tradició, la nostra terra va sofrir una invasió de puces veritablement esgarrifosa, en què aquests paràsits donaven unes fiblades que llatzeraven en gran manera la gent, que se'n sentien encara molt més del que se n'haurien de sentir perquè fou un dels anys terribles de fam i de misèria, a causa d'haver-se perdut la majoria de les collites. La memòria del poble encara en té ben viu el record en l'expressió: **"és de l'any de la picor"**, quan tothom es gratava. Aquesta dita és ponderativa d'un temps reculat, llunyà i confús.

D'ON VENIM

'La voz sin amo'

L'Ateneu Llibertari de Sants ens vam trobar en el fet d'escriure les nostres vivències , d'explicar al veïnat l'afer anarquista des del punt de vista de persones que dúiem una vida lliteraria o almenys una experiència de vida anarquista.

Per això va néixer la idea d'expressar els nostres pensaments a través d'una revista-butlletí a la qual li vam donar un nom que expressés una idea comuna, així vam descobrir que *La voz sin amo* resultava ser el més adient a la nostra personalitat.

En vam fer nou butlletins-revistes de 500 números cadascuna durant tres anys, del 1977 al 1980. En aquesta revista reivindicàvem una millor distribució de la riquesa, un millor plantejament urbanístic en el nostre barri de Sants, altres qüestions com el plantejament d'un debat sobre els rols dels homes i les dones, també publicàrem algunes objeccions fetes per diversos presos polítics o comuns, i un llarg etcètera, i on tot el que es deia en les assemblees passava per la revista, i així el debat intern que es creava s'exterioritzava a través d'aquesta.

La revista *La voz sin amo* la fèiem circular pels bars, els comerços i entre la gent que hi donava suport amb els seus plantejaments. En aquesta també hi podia escriure qualsevol persona que volgués expressar amb lletres i articles el seu pensament solidari amb aquells fets o persones que es movien pel nostre barri de Sants.

Tres anys de *La voz sin amo,* que d'alguna manera va recollir la feina feta durant els anys de vida que va tenir l'Ateneu Llibertari de Sants.

JOSEP PONS

Islamistes?

Les poblacions de Vilanova i la Geltrú i Santa Coloma de Gramenet han vist aquest mes de gener com dues 'impressionants' operacions antiterroristes acabaven amb 15 persones empresonades. Però aquestes dues operacions, dirigides per l'Audiència Nacional contra unes suposades cèl·lules islamistes, no són fets aïllats

COMISSIÓ ANTIREPRESSIVA DE SANTS

Segons dades de *El País*, des dels atemptats de l'11-M i fins a finals del 2005, a l'Estat espanyol s'han practicat 211 detencions relacionades amb l'anomenat *terrorisme islamista*. I 104 persones continuen empresonades, la majoria en espera de judici, amb secret de sumari, en règim d'aïllament i a centenars de quilòmetres de casa seva.

Més enllà de l'espectacularitat de les detencions retransmeses pels mitjans de comunicació i de la suposada perillositat dels detinguts, poca informació més transcendeix. Com tampoc ho fan les denúncies per maltractaments, ni la manca d'indicis reals contra molts dels empresonats, ni la dispersió, ni tan sols l'evolució dels processos judicials.

I és que si l'Audiència Nacional ha estat sovint criticada per les seves detencions *a l'engròs* i per les situacions d'indefensió que genera; en aquests casos la seva impunitat es multiplica. Per una banda, per la gravetat de les acusacions que pesen sobre els detinguts, i per l'altra, per la seva condició de persones immigrades, amb menys coixí social que pugui denunciar aquestes vulneracions.

Concentració a Vilanova. C. CASTRO

Veus crítiques contra la falta de garanties

Més enllà de les mobilitzacions que van sorgir entorn de la famosa Operació Estany, la resta d'operacions no han rebut cap qüestionament. Però aquest silenci s'ha començat a trencar. A Vilanova es va convocar una roda de premsa amb familiars, diverses entitats van signar un manifest de denúncia i es va celebrar una concentració de protesta. I la detenció del badaloní Ossama Taatou, a Santa Coloma, va posar en marxa la solidaritat de les entitats amb les quals col·laborava, que van elaborar un manifest i van organitzar diverses concentracions. Des del seu entorn es denunciava una política de seguretat que recorda el franquisme, a més de fomentar el rebuig cap als nouvinguts. Després de 4 dies, l'Osama i un altre dels detinguts van quedar en llibertat sense càrrecs.

Núria, companya de Yagoub Guemereg: "Costa trobar suport social i de les entitats"

Yagoub Guemereg és un algerià de 37 anys que va participar als tancament a les esglésies per la regularització del col·lectiu d'immigrants, i que des del 15 de juny de 2005 viu un malson. Aquell dia es posava en marxa l'Operació Tigris, quan van entrar a casa seva a les 2 de la matinada rebentant la porta.

Com va anar la detenció?

El dispositiu policial va ser exageradíssim: van omplir el carrer amb furgonetes i van entrar els GEO amb explosius i completament armats. Se li va aplicar la llei antiterrorista i va estar 5 dies aïllat i incomunicat. Va rebre tortures psicològiques i físiques. Li van dir que la seva companya i la seva mare estaven a l'habitació del costat i que els farien mal si no es declarava culpable o donava alguna informació. Diu que li semblava fiable, perquè li van donar detalls personals sobre nosaltres. També va rebre insults i cops, va patir mal en una de les costelles i va haver de ser traslladat a l'hospital en arribar a la presó d'Alcalà Meco. Actualment està tramitant una denúncia per maltractaments.

De què se l'acusa? Com ha avançat el cas?

Se l'acusa de col·laboració amb el terrorisme islàmic, de buscar les vies més segures d'enviar mujaidins a l'Iraq, qüestió que poso molt en dubte, perquè era incapaç de fer un *vueling* per internet. Se li va denegar la llibertat al·legant la falta d'arrelament a Catalunya (on vivia i treballava des de fa 5 anys), i es troba en presó preventiva a Badajoz. L'expedient està sota secret de sumari, tot i fer més de 7 mesos de la detenció.

Quina és la seva situació a la presó?

Es troba en règim FIES. Està en una cel·la individual d'1,5 x 2 metres sense lavabo. Té accés a un pati petit i a una sala amb una taula i una televisió. Té dret a dues trucades setmanals, i no li han aprovat el vis a vis. A l'última visita, tot i ser comunicació ordinària a través de vidre, el van fer despullar i el van registrar, després va estar escortat per sis policies durant tota la comunicació. El correu li donen al cap d'un mes i el règim de visites és en dimecres, a Badajoz, cosa que fomenta al màxim el seu aïllament.

Esteu fent alguna cosa davant d'aquesta situació? Quina resposta rebeu?

Amb un grup de persones hem fet un manifest on demanem, entre d'altres coses, que es respecti la presumpció d'innocència. Estem buscant adhesions, però costa. A la gent els expliques el manifest i els sembla bé, però quan dius de què se l'acusa sembla que hagis nombrat el diable. Costa trobar suport social i de les entitats.

EL RACÓ DEL CASAL

L'aposta del Casal pels casals

El Casal Independentista de Sants va celebrar el passat 14 de gener el seu 15è aniversari. En aquest marc festiu, va presentar, a més del lògic balanç, un llistat de les prioritats per al futur més immediat. Agrupats per àmbits, entre els quals destaca el barri i les seves necessitats, repetia de nou la col·laboració amb els altres casals i ateneus, independentistes i populars, repartits arreu del país. Una realitat creixent però dispar.

Durant mesos, membres del Casal han sondejat una realitat amb dinàmiques molt desiguals. Externes, com el medi urbà i rural o internes: els Casals són la confluència de persones i col·lectius que aprofiten l'espai físic, el local, per realitzar tota mena de lluites socials. Malgrat tot, hi ha una constant: en els darrers anys, els casals s'han centrat en la feina que el seu entorn més proper requeria. Resultat: més feina, més incidència i per tant, més responsabilitats. Això comporta consolidació, com el Casal de Badalona, que recentment ha celebrat els 5 anys, i el de Sabadell, que busca un nou local més gran. També hi ha nounats en la família: el desembre es va inaugurar el de Granollers. Però de nou sorgeix una necessitat per fer un salt qualitatiu: el suport i les sinergies amb altres casals.

El primer pas, atenent que no existeix cap ens que coordini els gairebé 20 casals, és el reforç comunicatiu. Una simple agenda comuna, consultable per internet, rebre les convocatòries d'uns i d'altres... fins a compartir espais de trobada per al debat i l'intercanvi d'idees. Reptes que assumí el Casal de Sants en jornada de treball, el mateix dia que celebrava el 15è aniversari. Un nou esforç que servirà per enfortir-nos com a casal, però també els col·lectius que el formem.

CASAL INDEPENDENTISTA

ESPAI DE TREBALL

Compaginar treball i vida (1)

En la darrera columna us parlava de les lleis que considerava bàsiques de conèixer del món del treball (Estatut dels treballadors, Llei general de la seguretat social, Llei orgànica de llibertat sindical i Llei de prevenció de riscos laborals). Una companya del sindicat em va fer veure que també hi hauria d'incloure la llei 39/1999 de 5 de novembre per promoure la conciliació de la vida familiar i laboral de les persones treballadores.

Aquesta llei amplia els drets que tenim les persones treballadores de conciliar treball i vida, modificant determinats articles de diverses lleis de l'ordenament jurídic laboral. Per exemple, els articles 37 i 46 de l'Estatut dels treballadors respecte la guarda legal de familiars (menors, disminuïts i gent gran).

Voldria mostrar la meva disconformitat amb com està regulada aquesta llei des de l'inici, començant pel seu nom. En comptes de promoure la vida familiar i laboral s'hauria de promoure la conciliació de la vida personal i laboral, ja que el mateix nom de la llei ja evoca que el que es pretén és que les càrregues familiars sempre recaiguin en la família en comptes d'ampliar els serveis socials (llars d'infants, centres de dia, residències i casals de gent gran) i, alhora, que dins de la família sigui la dona qui assumeixi novament el rol de l'atenció als membres de la família. Malgrat que la llei 39/1999 parteix d'una forta ideologia dominant (capitalista i patriarcal) cal assumir-la i conèixer-la.

MARC FAUSTINO I VIDAL
Consultes: *laburxa@laburxa.org*

La campanya per l'autodeterminació

En els darrers mesos la reforma dels estatuts d'autonomia s'ha siutat en el centre del debat polític. Després de la no acceptació a tràmit del pla Ibarretxe, nom amb què es va batejar la reforma estatutària basca, els estatuts del Principat i del País Valencià han marcat l'agenda política. Amb els processos oberts, les Illes han començat a caminar ja cap a la reforma malgrat trobar-se encara en una fase inicial. Però, què suposen aquestes reformes i quines conseqüències tindran?

XAVI MONGE

L'Estatut del País Valencià, pactat a porta tancada entre el PP i el PSOE, va ser un intent de marcar els límits competencials i el sostre de la reforma de l'Estatut del Principat. La reforma, que mantenia la barrera electoral antidemocràtica del 5 %, no era cap avanç en l'autogovern ni en el finançament, sinó una rabieta dels blavers i espanyolistes del PP.

El 30 de setembre de 2005 sortia del Parlament de la Ciutadella una proposta de refroma de l'Estatut del Principat. Va ésser aleshores quan els partits van començar a reclamar que aquell text no es toqués a Madrid mentre estudiaven ja quins punts negociarien amb Zapatero i Rubalcava. Mesos després d''questa proposta, PSOE i CiU pactaven la reforma quasi definitiva deixant ERC en un complicat atzucac en el qual ella mateixa s'havia col·locat. Res del que havien promès es complia (finançament, nació, competències...).

En els darrers dies, les bases del catalanisme institucional han vist com les direccions dels partits escenificaven un trencament, més tàctic que real, en la batalla mediàtica de l'aprovació d'un nou estatut que no complirà les expectatives generades. Això ha provocat que sectors socials i de partits institucionals hagin fet un acostament a la Campanya i a la convocatòria de l'11 de febrer a Barcelona.

Malgrat el clima d'hostilitat que la dreta espanyolista i els sectors de les cavernes del PSOE han volgut estendre, els i les catalanes hem d'ésser molt conscients del moment en què ens trobem. Allò que des de l'espanyolisme s'ataca i es demonitza no és directament beneficiós per a Catalunya. Cal, doncs, que no caiguem en la reacció fàcil de donar suport a allò que no ens és favorable.

Les negociacions de l'Estatut han demostrat una volta més que el marc jurídic espanyol no és prou flexible com per permetre als Països Catalans avançar cap a la seva sobirania i la justícia social. Els estatuts d'autonomia són, d'acord amb la Constitució espanyola, lleis orgàniques que formen part del bloc constitucional. La ciutadania s'ha sentit profundament enganyada per un procés en què havia confiat. Els partits institucionals han frustrat, conscientment, les expectatives que havien generat amb la reforma.

Arribat aquest punt, els i les catalanes tenim poc més camí per recórrer en el marc dels estats espanyol i francès. Som una nació esquarterada i amb la sobirania segrestada. Pretendre que des de Madrid o París ens permetin caminar cap a la llibertat dels Països Catalans seria ingenu, sinó malintencionat. L'únic camí que ens queda, l'única via possible, és l'exercici del dret a l'autodeterminació.

No podem apostar per un simple referèndum d'autodeterminació. Hem de plantejar un procés basat en la unitat de les classes populars que ens permeti bastir un contrapoder que camini dia a dia cap a l'autodeterminació. Entenem *autodeterminació* com l'exercici de la sobirania permanent i constant d'un poble que pren decisions en funció de la seva realitat.

És per aquests motius que diverses organitzacions i col·lectius hem unit esforços per crear la Campanya Unitària per l'Autodeterminació. A hores d'ara, aquesta campanya aplega ja prop de 200 entitats d'arreu dels Països Catalans i segueix creixent cada dia que passa. L'organització de la societat civil i dels moviments socials i polítics ha de fer possible posar fil a l'agulla en l'inevitable procés dels Països Catalans cap a la seva autodeterminació. La primera gran mobilització serà l'11 de febrer, a les 19 hores a la plaça Universitat, que acabarà amb un acte i l'actuació musical de Feliu Ventura i altres músics catalans. La campanya continuarà després el seu desplegament territorial i per fer arribar el missatge a cada poble, vila i ciutat del país.

LA BORDETA, MON AMOUR

Urbanisme... especulació!

COMISSIÓ VEÏNS DE LA BORDETA

Els últims dies la premsa ha publicat la notícia de la compra per part de l'Ajuntament de Barcelona del que quedava de l'antiga fàbrica Fabra i Coats de Sant Andreu, i que fins fa poc encara funcionava com una petita indústria hereva de la gran factoria tèxtil d'altres temps. L'operació de compra s'ha fet a una companyia immobiliària que a la vegada ja l'havia adquirit als propietaris de Can Fabra pocs mesos enrere. Com a resultat, l'Ajuntament ha pagat 25 milions d'euros més dels que va pagar l'immobiliària.

També s'han publicat moltes informacions sobre els desnonaments a les petites indústries que estan ubicades dins del complex de Can Ricart al Poblenou. Aquí els propietaris dels terrenys volen tirar endavant un dels molts *projectes* del meravellós districte 22@ que l'Ajuntament ha autoritzat sense tenir en compte les demandes veïnals, les necessitats dels petits industrials que encara hi resten i el valor històric que aquesta antiga fàbrica té.

Del que gairebé no se n'ha parlat és de l'enderroc de la fàbrica Bayer del carrer París, en ple Eixample, que la multinacional alemanya s'ha venut a una gran immobiliària per la construcció d'habitatges d'alt nivell.

Tot això ens porta a pensar que a la Bordeta, i per l'afer de l'operació de Can Batlló, amb un projecte de reurbanització aprovat des del Juny del 2002, la força de l'especulació, els tripijocs de la propietat i la inoperància municipal ens seguirem quedant sense espais verds, equipaments i serveis per molt de temps.

COMISSIÓ DE VEÏNS DE LA BORDETA

La nova versió de BarriSants.org en funcionament des del gener

Els portals de BarriSants.org. MARC

MARC ▪ SANTS

BarriSants.org, el portal dels moviments socials del barri, ha estrenat fa pocs dies una nova versió de la seva web. Aquest portal, que encara patirà algunes modificacions al llarg dels propers mesos, incorpora noves funcions i apartats, i segueix incidint en la idea d'esdevenir una eina al servei dels moviments socials del barri. El portal ja ha rebut més de 150.000 visites des de la seva creació fa poc mes d'un any, consolidant-se com a un mitjà de referència dins i fora del barri.

Amb la nova versió es busca facilitar encara més la publicació de continguts tant als redactors com als col·lectius del barri, posant al seu servei nous apartats com una biblioteca d'arxius on fer públics els seus documents. També es pretenen solucionar els problemes tècnics que van fer que el portal estigués fora de servei durant el passat mes de desembre, i millorar el disseny, tant a nivell tècnic com gràfic, per fer el mitjà encara més atractiu als seus visitants.

La nova versió incorpora, entre d'altres novetats, l'hemeroteca de La Burxa, noves seccions d'història, cultura i opinió, un calendari d'activitats, un servei gratuït de correu electrònic, l'allotjament gratuït de pàgines web gestionat pels propis col·lectius a través d'FTP, i una fitxa per deixar constància de les actuacions policials repressives al barri de Sants.

Enviar notícies; una feina que pot fer qualsevol

Amb la nova versió es facilita radicalment la maquetació de les notícies, i s'incorpora la possibilitat de registrar usuaris per accedir a serveis afegits. Un cop registrat un usuari els col·lectius podran publicar les notícies directament al portal talment com si escrivissin amb un processador de textos estàndard, sense que les notícies hagin de passar per les mans dels administradors del portal. BarriSants.org es nodreix sobretot dels enviaments de contingut que els col·lectius del barri facin, i per això és important que aquests aprofitin el mitjà per difondre les notícies que la seva activitat diària genera. Els articles que precisen de més immediatesa els proporcionen els propis redactors de BarriSants, i els articles de fons provenen de La Burxa. Aquesta publicació i BarriSants van acordar fa prop d'un any integrar les seves publicacions en un sol grup de comunicació popular, prenent així els carrers i la xarxa. Aquest acord va permetre combinar l'immediatesa i la capacitat d'accedir a certs públics d'Internet amb la maduresa i àmbit de distribució dels mitjans impresos. Es tracta, en definitiva, de seguir creixent i creant la nostra pròpia xarxa.

Diumenges de blues en directe al Honky Tonk

Walkin' Stick man & Little Jordi al Honky Tonk. MIREIA PUI

MIREIA PUI ▪ SANTS

El Honky Tonk blues bar ofereix des de fa aproximadament un any actuacions en directe cada diumenge al seu local.

El diumenge 29 de gener Walkin' Stick man & Little Jordi oferien el seu blues a un públic nombrós i atent. A més, el local, íntegrament dedicat al blues, també ofereix informació sobre classes, festivals i altres activitats, totes amb aquest gènere com a protagonista.

Els Bastoners de Sants s'estrenen

MIREIA PUI ▪ SANTS

El 14 de gener la Colla de Bastoners de Sants feia la seva primera actuació en l'acte d'aniversari del Casal Independentista i el dia 21 repetia actuant a l'acte de Rescat. La presentació oficial, però, serà el proper mes de març.

La Colla va néixer l'any passat amb la voluntat de recuperar les danses populars i actualment assaja al Centre Social Can Vies.

Fins ara el seu repertori està format pels balls *Passar i rebatre*, *Creus*, *Dalt i baix* i *Sants es creua*, una adaptació de la colla.

racó històric

Els Archs

AGUS GIRALT

Mai he estat partidari de les hagiografies que tot sovint s'escriuen sobre revolucionaris, ja que crec que moltes vegades és una forma de menystenir el treball que la resta de la gent, des de la seva condició de persones no conegudes. Sempre he preferit escriure sobre tota aquella gent que des d'un segon pla emprèn una forma més subtil de resistència, basada en el simple fet de sobreviure.

Tot i això, de vegades penso que cal recordar històries concretes, encara que sigui per veure com en moltes ocasions és el mateix estat el que s'encarrega de fer màrtirs entre la classe obrera, buscant caps de turc per picar la cresta a tota la gent que es mou. Un exemple clar i molt conegut (com a mínim a les acaballes del segle XIX) fou el de Manel Archs, igualadí de naixement i santsenc d'adopció, anarquista i treballador del tèxtil. Va pagar la seva lluita per la llibertat i per unes condicions dignes per als treballadors amb la vida.

Manel Archs va ser durant anys un participant actiu de la vida associativa de l'encara (i per poc temps) poble de Sants, organitzant fins i tot concurregudes vetllades culturals llibertàries. Mentrestant, el poble canviava ràpidament abandonant la pagesia pels creixents vapors; rebent una primera immigració de l'interior de Catalunya i de la Franja, i els polítics es debatien entre seguir sent un municipi independent o passar a formar part de Barcelona.

El gran pecat que va condemnar Manel Archs fou justament tenir una ideologia reconeguda, ésser una figura mitjanament visible. Això, i trobar-se al Liceu el 7 de novembre de 1893, quan Santiago Salvador va llençar les bombes. Ràpidament Manel Archs fou identificat i detingut.

El 21 de maig de 1894, acusat de participar en l'atemptat de Martínez Campos, fou executat, tot i que tothom tenia bastant clar que aquella suposada participació era una farsa. La Barcelona convulsa de les bombes, la Rosa de Foc que sorprenia tot Europa, necessitava un boc expiatori, un exemple que alliçonés tothom per tal que ningú se sortís del ramat.

Res va salvar Manel Archs, però tot i això en els últims moments va voler deixar la seva llavor. Quatre dies abans de morir va escriure una carta al seu fill, encoratjant-lo a defensar la humanitat lliure, l'anarquia, i a seguir la causa del proletariat.

27 anys més tard aquest fill, Ramón Archs, després d'una agitada vida com a militant anarquista (va dirigent de la CNT i organitzador de grups d'autodefensa en el moment del pistolerisme), fou detingut i portat a la Via Laietana, on sembla que li van tallar la llengua. Dos dies més tard apareixia mort als carrers de la ciutat cosit a trets per l'esquena sota la coneguda com a *Llei de fugues.*

Què està passant als Països Catalans? *

* En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardarmar i des de Fraga a Maó. Des de LA BURXA volem contribuir a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

Mallorca en perill

ALBERT FORES ▪ **MALLORCA**

Davant d'un model de desenvolupament i progrés centrat en l'economia del totxo i del turisme (molt comú als Països Catalans), a Mallorca s'estan produint importants resistències. El govern balear i el Consell de Mallorca recolzen fortament aquestes polítiques a la més gran de les Illes. Per fer front a una forta agressió al medi ambient i històric han sorgit unes *masses crítiques* que s'han aplegat al voltant de la Plataforma Salvem Mallorca. L'objectiu és evitar la destrucció del territori, ajuntar esforços i aturar aquests monstruosos projectes.

Destrucció de Mallorca

Hi ha diversos motius que mouen aquesta plataforma de plataformes, col·lectius i individus. En primer lloc, es tracta de denunciar un creixement urbanístic desbocat i un territori fet malbé on el límit és la mar. S'estan reconvertint amb total impunitat espais de caràcter rústic i espais protegits en zones urbanitzables i industrialitzables. Una altra de les lacres especulatives són els camps de golf. Avui en funcionen 18 i 3 estan en fase de construcció, mentre s'estan tramitant 14 projectes més, acompanyats de complexos urbanístics.

Hi ha polígons industrials a cada racó de l'illa. Davant de la crisi del sector agrícola molts terrenys rústics passen a ser polígons industrials. Aquest fet va acompanyat de l'ampliació de carreteres i l'arribada de més turistes a comprar productes de pell, perles i altres. També es treu la indústria del centre dels pobles i aquests espais es converteixen en habitatges a uns preus impossibles.

Un altre aspecte que cal denunciar és la construcció incessant de carreteres i la conversió del Pla de Mallorca en el proveïdor de matèria primera per fer carreteres i autopistes.

Tot i això va acompanyat de la desprotecció dels espais naturals catalogats com a Parcs Naturals o Àrees Naturals d'Especial Interès, afectats per plans territorials com la LECO (Llei per a la conservació dels espais de rellevància ambiental) que no els protegeixen.

Mallorca als peus del turisme

Per tirar endavant aquests plans de *desenvolupament* i destrucció les administracions públiques han dut a terme un seguit d'inversions en infraestructures per a 4 milions d'habitants i no per als prop d'un milió que viuen permanentment a l'illa. Aquest desfasament afecta el transport, l'energia i els residus.

L'aprovació del pla director de l'aeroport preveu un increment de trànsit de passatgers i d'aeronaus, per assolir l'any 2015 un total de 38 milions de passatgers (xifra que duplica l'actual de 15 milions).

S'han construït set autopistes, amb la consegüent destrucció del territori, la decidida aposta pel transport privat en detriment del transport públic i col·lectiu, i la preparació de tot l'interior de Mallorca per a un ús urbanístic.

La nova llei de ports de les illes Balears suposa l'inici de la construcció i l'ampliació de ports esportius al ja malmès litoral, amb un increment de 4.500 amarraments.

Per satisfer la demanda creixent d'energia, el pla energètic preveu construir centrals eòliques i elèctriques i connexions elèctriques i de gasoductes amb la península. A més, es pretén que abans del 2009 estiguin en funcionament tres noves dessaladores, quan la dessalació suposa un cost energètic quatre vegades superior a les polítiques d'extracció o reutilització.

Finalment, cal tenir en compte que es dupliquen els residus sòlids, i el govern, com a resposta, pretén incrementar el nombre d'incineradores.

Més i més totxos

A part d'aquests projectes, també es pretenen fer nous equipaments per a la ciutadania que van acompanyats de desmesurats volums de totxos on tothom hi suca i s'hi llepa els dits.

El govern balear pretén construir el nou hospital de Palma en terrenys rústics de gran valor patrimonial: devora el Monestir de la Real i un equipament esportiu a terrenys de Calvià, una zona rural entre el Toro i Son Ferrer de gran interès paisatgístic.

A Can Vairet s'impulsa la construcció d'un parc temàtic a una àrea rural molt ben conservada, situada entre Son Ferrer i l'ANEI de Rafaubeig.

Les intencions de convertir 210.000 m^2 de sòl rústic de Palma en un polígon de cotxes suposa la claudicació davant les empreses de lloguer.

Finalment, al Parc de les Vies, l'ajuntament de Ciutat vol substituir les vies del tren, que quedaran soterrades per un carrer de quatre carrils amb el consegüent increment del trànsit motoritzat.

Per a més informació podeu dirigir-vos a www.salvemmallorca.org

---

DE L'ESPERANÇA....

Evo Morales fou investit president de Bolívia el passat 22 de gener.

El cap de la Brigada d'Informació declara per tortures

El cap de la Brigada Provincial d'Informació de la Policia Nacional va ser cridat a declarar el 26 de gener al Jutjat d'Instrucció núm. 13 de Barcelona acusat de tortures. Aquest és el quart cop en dos anys que l'agent és citat a declarar per denúncies relacionades amb la vulneració dels drets dels detinguts. En aquest cas es tracta de la denúncia de Daniel M., detingut arran d'un sabotatge a la comissaria de Sants i durant l'interrogatori del qual se li van mostrar fitxes il·legals amb informació de persones vinculades als moviments socials del barri. En la seva declaració, l'agent va negar haver estat present en els interrogatoris del denunciant. Anteriorment ja ha estat citat a declarar en el cas dels tres de Gràcia, el cas dels joves de Torà i pel cas dels quatre independentistes detinguts a Sants el setembre del 2004.

... A LA CANÇÓ DE SEMPRE

Mas pacta amb en Zapatero el nou estatut autonomista del Principat.

JORDINA

Josep Domínguez Roig

Treballador de la SEAT

“La feina bruta del tripartit l’ha feta CCOO i UGT”

Aquest gener fa un any que treballa de xapista a la SEAT. Va arribar-hi deixant una altra feina, amb ganes que se li respectessin els drets i atret per la força sindical. En el sector es diu que el més semblant a ser funcionari és treballar a la SEAT. Els darrers acomiadaments en massa fan trontollar aquesta estabilitat, i són sens dubte un cop al moviment sindical. Però els treballadors han respost i responen juntament amb els companys acomiadats.

JORDINA SÁNCHEZ AMAT ▪ **SANTS**

En quina situació laboral et trobes?
El meu és un contracte relleu. Vol dir que un es prejubila, treballa 32 dies a l’any, i el que entra treballa tots els dies excepte aquests 32, i aquestes condicions es mantenen durant 5 anys. És una forma de rejovenir la plantilla. El nostre contracte està lligat al del prejubilat, per tant en teoria no ens poden fer fora, perquè suposa fer-nos fora al prejubilat i a mi, i haver-lo d’indemnitzar. A la pràctica significa que estàs treballant per 700 euros al mes, i estàs fent la feina d’una altra persona que per antiguitat estaria cobrant molt més.

Així, no has temut l’acomiadament.
Els contractes relleu són els més varats, els més productius. El perfil de l’acomiadat és gent que fa 5-10 anys que treballa.

Com va començar tot?
A l’estiu, amb una guerra mediàtica. Sortien notícies cada dos per tres, preparant el terreny. La primera amenaça va ser que ens haurien de reduir els sous un 10 % per anar bé. Els sindicats van dir que ni de broma.

No us arribaven notícies directes?
Mai han donat dades concretes, és el que hem estat exigint durant tot el procés fins a l’últim moment. Com quan es va presentar l’expedient de regulació, amb què sindicats i patronal han d’arribar a un acord, i si no s’hi arriba ha d’intervenir el govern. Si tu demanes aquestes dades i l’empresa no te les facilita, qui ha de burxar perquè les facilitin és la Generalitat. Si al final de l’expedient de regulació no hi ha acord, el govern ha de ser qui decideix.

Però el govern no hi ha arribat, a això.
No. És molt curiós, la feina bruta del tripartit l’ha fet CCOO i UGT. Un govern suposadament d’esquerres no pot engegar 600 treballadors al carrer. I menys d’una fàbrica de Martorell que és el cinturó roig. Ha estat un “arregleu-me això que jo estic amb l’Estatut i no necessito un altre front obert”. Abans d’arribar al final del procés, van signar aquest acord, i és surrealista, perquè allà hi havia assemblees cada dia, i va ser plataforma unitària fins al final. Senties UGT i CCOO i semblava que estaves al 36.

Quina era la postura fins llavors?
Des del principi es va dir que cap acomiadament, i que en el supòsit que la situació fos com deia l’empresa, i jo no m’ho crec, que es prenguessin altres mesures: incentivar les baixes, que els paguin 32 dies que treballen als acomiadats, etc.

I signaren l’acomiadament de 660 treballadors.
El dia de les cartes d’acomiadament, el dia abans de Nadal, va ser molt dur, hi va haver bufes i tot. No es va treballar. Ho han fet apel·lant a la responsabilitat sindical, a minimitzar l’efecte, dient que, abans que el govern decideixi per ells, ells decideixen. I qui han acomiadat? Doncs dones embarassades, 120 afiliats a CGT, gent crítica de CCOO, gent que està afiliada però no està gaire assabentada... El criteri és molt sospitós. El que es diu a la fàbrica és que la llista d’acomiadats la van fer ells.

Com va reaccionar la plantilla?
El millor va ser la seva reacció. Molta solidaritat, molts carnets de CCOO i UGT estripats, i la llàstima és que les eleccions siguin el 2007... El sentiment majoritari és que UGT i CCOO ens van trair i ens van vendre, jo suposo que per les vinculacions polítiques que tenen, les seves servituds.

Els acomiadats continuen la lluita.
Vas a treballar, i a les 5 del matí ja estan a la porta amb la Polla Records a tota hòstia, s’estan movent moltíssim. Han aconseguit la readmissió de les embarassades. L’altre dia estaven fent un referèndum a la porta per si la gent es volia parar unes hores. La gent està molt implicada.

Quin és el paper de la Volskwagen?
Ells han aconseguit el que volien, i no han perdut res en això. Som un número, una colònia dels alemanys que quan tenen problemes no dubten en aplicar solucions com aquesta. Els problemes, de fet, vénen d’ells. Al principi del 2000 van decidir treure del mercat dos models de cotxe que s’hi fabricaven perquè eren molt semblants als que ells mateixos fabricaven a Scoda (la marca txeca). Això va crear un excedent de plantilla, que de conveni en conveni hem anat pagant.

Quines mesures suposaven els convenis?
Amb l’amenaça constant dels acomiadaments, hem anat passant convenis anant cada vegada a pitjor. Canvis de torns a nit, ara ja assumits; els *dies u*, que és la flexibilitat salvatge (quan volen et donen dies, que poden ser fins a 30, te’ls paguen i els deus a l’empresa)... Tot sempre per mantenir els llocs de treball. Fins ara. I això que els van donar l’empresa sanejada, els van donar 400 milions de pessetes a canvi de respectar la plantilla, amb l’ajut sempre de la Generalitat.

Hi ha alternativa a aquest funcionament?
L’opció dels treballadors alemanys és una via. Tenen accions de l’empresa, s’asseuen al Consell d’Administració i tenen accés a les dades. No la comparteixo. Jo col·lectivitzaria SEAT. El que tampoc es pot fer és tirar diners públics a una empresa privada, que s’està folrant, i que tampoc respecta les condicions i acaba acomiadant.

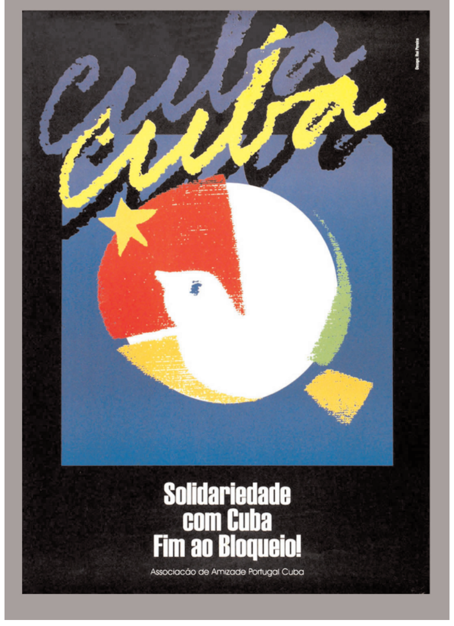
El mercat d’Àsia és una amenaça, diuen.
Sembla que la gent assumeixi que la indústria se’n va. Però llavors què, tots ens dedicarem al sector serveis? Jo no vull viure en una Costa Daurada...

CARTELLS POLITICOSOCIALS

Solidaritat

EL RACÓ DEL PSICO

ACTIVITATS

4 i 5 de febrer

Sortida de dones del barri
Trobada per reflexionar sobre el nostre treball al barri durant l’any, per organitzar el 8 de març i... per divertir-nos una miqueta!
Telèfon de contacte: Meritxell 629 534 405

25 de febrer

Festa del Col·lectiu de Migracions de l’ABS, a Can Vies.
Festa de Carnestoltes al Casal de Joves de les Corts.

ADRECES D’INTERÈS

Can Vies Jocs Florals, 42
Centre Social de Sants Olzinelles, 30
Casal Independentista Premià, 31
Espai Obert Violant d’Hongria, 71
La Ciutat Invisible Riego, 35
Terra d’escudella Premià, 20
Teteria Malea Riego, 16
Pim Pam Films Valladolid, 25
Castellers de Sants Vallespir, 28
www.borinots.org
Diables de Sants
www.diables desants. org